

Preu
de subscripció :
2'50 ptes. l'any
Un número :
10 cts.

EMPORIÓ

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració :
**Afeneu
Montgrí**

Any I

TORROELLA DE MONTGRÍ 8 de Desembre de 1915

Núm. 23

DE LA TERRA

: EN CAS DE FOC : DESORGANITZACIÓ

Cada dia que passa veïem nous efectes de la lamentable, de la vergonyosa situació de les coses públiques a Torroella. Es trist tenir-ho que repetir tantes vegades, es dolorós formular càrrecs constantment desgranar per dir-ho aixís, un rosari de culpes i d'acusacions.

Prò es aixís; les circumstancies superiors a les voluntats imposen aquesta norma que'ns veiem obligats, per decència col·lectiva, per patriotisme, a fiscalitzar sempre, a censurar el conjunt i el detall, en l'actuació del homes representatius del poble, en els directors de la cosa pública.

Cada dia anem descobrint més mancaments i més deficiències; mancaments i deficiències que responen a la manera de ser general, que per dissort nostre, es natural que existeixin, es lògic que passin, es al cap i al fi conseqüència immediata i precisa de la desorientació, del desgovern, de la desidia, en tot quan fa referència als afers municipals.

Concretètem, que mai com ara, es necessari puntualitzar aspectes del mal; que mai com ara, es necessari parlar dels remeis a aplicar.

Fa poc temps, uns quinze dies, quan ja havia entrat en caixa l'últim número d'**Emporió**, que's produí un incendi en uns pallers de l'era propietat de D. Manel Murtra.

Al anunci del sinistre, la majoria dels veïns, portats per aquell esperit de caritat i germanor que regna en els nostres pobles, i que tant honora el caràcter empordanés, oblidant els agravis i les enemistats, si es que existeixen, com un sol home acudeixen a cooperar amb el seu concurs personal a fi de ajudar a extingir el foc i aminorar aixís els seus tristos efectes.

Veus aquí uns moments exemplars de companyerisme i de ciutadania; exemple que nosaltres elogièm com se mereix; exemple que nosaltres voldríem servir de norma a la gent nostre, a fi de que la seva norma de conducta, tingués la mateixa generositat, el mateix desinterés, en tot quan se referís a les obres del comú.

Homes i dones, xics i vells, cada hù amb els medis de que disposa s'ajunten per a fer menys sensible la desgracia, per a fer més eficaç el remei. Si

el poble procedís d'aquesta manera en tots els problemes vitals que'ns afecten més directament, si tingués sempre una semblant abnegació, tinguem tots la seguretat de que la resolució de moltes qüestions una solució tant dificultosa. Es que l'indiferencia en aquestes coses es causa sempre de l'ineficacia.

Doncs bé; es precis dir-ho bent alt, per a que tothom ho entengui. El poble vá respondre amb el gest noble i generós que sempre té en semblants casos; els que no respongueren tant dignament foren els directors, aquells a qui pertoca organitzar i fer-se obeir.

Per de prompte l'organització municipal, en cas d'incendi, es lamentable, millor dit no existeix. Una bomba insuficient i unes quantes galledes, cada vegada en menys nombre, perquè van desapareixent, i *prou*. Ni un aparell adequat, ni sisquera una persona experta; rés, rés absolutament, que signifiqui organització o previsió.

L'espectacle era en veritat vergonyós, i nosaltres, torroellencs fins a les fibres més íntimes, ens sentíem enrogir la cara. Allí tothom manava i ningú obeia; aprop del lloc del incendi, molts curiosos, que's creien en el dret de disposar i que creien també segurament, que la seva sola presència era ja una garantia d'acert. I mentrestant el cordó de galledes, era sovint trencat, i sempre insuficient; i mentrestant el foc anava fent via i si més no'n feia era perque el vent no era favorable afortunadament.

En resum que'ls veïns de Torroella poden donar mercès a la Providencia, si es que no tenen que plorar més sovint els efectes del incendi, perque lo que es ara per ara, no hi sabem pas posar el remei indispensable per a evitar-los o per lo menys aminorar-los.

PONS.

■ ■ ■ ■ ■

FILOSOFIES

L'ESTIL

Hem sostingut diferents vegades que 'ls anhels de cultura i reforma social, deuen anar formats de l'esperit cristià, ja que seràn més profitosos, i potser únicament profitosos, per dues raons; perquè humanament parlant la doctrina cristiana es la sola viable i eficaç, la sola

despullada d'errors i exageracions, la sola que conté bases sòlides per l'art i la benhaurança privada o colectiva, com seria fàcil demostrar comparant-la amb tota altra ensenyança o teoria heterodoxa; i perquè, siguent en nostre supòsit la continuació de l'obra del Crist, font de tota veritat i bellesa com a Deu que és, continuarà l'eficàcia, fermesa i dignitat de l'obra del Redemptor de l'Humanitat.

Això sembla una prèdica; però no'ns importa que la defensa que fem de l'enllaç cultural-religiós, resulta un sermonet. Les delicades poesies místiques de Mossen Verdaguer, potser resulten dissonant amb tanta sutilesa, troços de devocionaris. ¿Què hi fa que s'assemblí un article periodístic a un troç de la literatura sublim d'un Bossuet, del salteri de David o de Santa Teresa de Jesús? En tot cas lo que'm sabria greu fora que'l meu sermonet fos mal girbat, no que tingués essència de sermonet. Mes, continuem:

No n'hi ha prou que procurem amb totes les forces que tota empresa cultural, patriòtica o civilitzadora vagi informada de l'esperit cristià, hem de concedir una part importantíssima a la manera, a l'estil, a l'exterioritat. Perquè enc que no judiquem a tall de perifèrics que lo essencial o quasi essencial sigui la forma, creiem importantíssima, imprescindible la manera, l'estil, per a la major eficàcia de l'acció. ¿No donen per ventura capdal importància al ritus, a la cerimònia, a l'exterioritat, no solament la societat cristiana, sino, també la masònica, la protestant, la mahometana, la religió dels Vedes, totes les religions antigües i modernes, la veritable i la falsa? No fou un poeta Mahoma, no foren literats els enciclopedistes; no son troços de literatura les paràboles, no en son veritables poemes divins el missal i el breviari del sacerdot del Catolicisme? Treïeu als literats dels periòdics i deixarèu a la premsa ensopida i impopular; treïeu la bellesa de la vida i fastidiarèu als homes.

Les retòriques, ben enteses, son necessàries per a arribar al cor de l'humanitat, que es lo que deu pretendre tota obra cultural i civilitzadora. ¿Quí, per rigorós moralista que vulgui ser, pot considerar per exemple al vestit amb el fi únic i esclussiu de cubrir la nuesa i resguardar-nos dels canvis de temperatura? ¿Qui no pot deixar de donar certa importància no sols al vi esquisit que's beu sino al gest amb que's beu i el vas amb que ell es servit?

Això en la pràctica massa sovint ho oblidem; i aixís fa llàstima d'assistir a la major part de manifestacions culturals, d'espectacles i diversions, en els quals no's posa pas l'acurada diligència per a que resultin artístics i de bon gust. Desde'l temps en que estava en son apo-

gèu el Don Juan de Serrallonga, representat a les places públiques, i'ls jocs dels saltimbanquis, alegria de la mainada, fins als nostres dies, sembla que en pobles i poblets no s'ha avançat pas gaire en teatres i distraccions. ¿Quin llevat d'ignorància o descuit es manifesta en certes comedies, en certes vetllades, en certes atraccions, en certs concerts, en certa premsa, en certes i ben certes coses que no gosem especificar a fi de que no'ns caigui al cim tot un ruixat d'improperis.

Traiem-nos, doncs, l'estigma de ruralets, i amb pocs i molts medis, cerquem la bellesa de nostra cultura, diguemne cultura, i que'l bon gust i l'excelent fons vagin sempre agermanats a fi de no ser la riota dels homes entesos i de no contribuir al rebaixament estètic de les multituds. Sigui nostra obra cultural una obra que contingui al Crist en son sí; sota unes severes i elegants columnes i arcades, en una mena d'arca del bon gust i de la esquisidosa artística. Malfiem-nos dels que opinin que les bones cançons i els bons versos, la bona pintura i l'art en general, son romanços indignes de preocupar-nos; no seràn mai capassos de dirigir un exèrcit que lliberti als pobles de l'esclavitud moral i material; tot lo més serien bons per dirigir uns soldats de cartró; son el millor opi pels qui pateixin insomni.

LUCIANUS

■ ■ ■ ■ ■

COMENTARIS D'ACTUALITAT

- - - - CATALUNYA I EL PARLAMENT ESPANYOL

En els últims debats del Parlament espanyol, Catalunya hi há tingut com sempre una influència gairebé definitiva; ella amb tota l'idealitat, amb tot el sentit pràctic de la seva ànima ha invadit les esferes de la política espanyola, estil madrileny, ha descorregut la cortina que amaga les velles oligarquies, mostrant tot un fons de corrupteles i de ficcions; ha provocat grans caudals de llum i a la seva aparició s'han esvaït les ombres i la política nefasta ha sigut retuda.

En la discussió dels projectes de reformes militars, el primer que vá descobrir la negació, la misèria de la nostra organització militar, vá ser el diputat nacionalista-republicà senyor Rodés; i el seu discurs posá de manifest les tristes, les vergonyoses realitats de la desorganització del nostre exèrcit, degudes única i exclusivament, al sarcasme de la política centralista, que lluny de purificar les institucions, que lluny d'esmenar defectes i remeiar els abusos i els mals, corrompeix tot lo que toca, empestifa i contamina amb mòvils rastres;

amb procediments innobles, tot quant se relacionà amb la vida del Estat, ja siguin en qüestions de minucia i de detall, ja siguin qüestions substancials, indispensables, per la seva importància, a la vida, a l'existència col·lectiva.

Després del senyor Rodés, una altra veu representativa del catalanisme militant, de Catalunya entera, la veu del senyor Cambó, vá fer una nova, potser una més viva dissecció, de les reformes militars i sobretot de la manca de sentit d'uns Governos, que davant d'interessos secundaris, posposen les supremes aspiracions nacionals, menyspreant les grans corrents de vida que van de la periferia al centre; grans corrents de vida que son el resultat de grans necessitats a satisfer, de grans remeis a aplicar al estat afrentós d'Espanya, en aquets moments culminants en que tots els pobles del món, especialment els d'Europa, decideixen la seva sort futura.

I mentres el perill d'aquest daltabaix s'apropa; els Governos d'Espanya miops i esquifits, s'entretenen en lluites bizantines, tanquen les Corts i releguen al oblid aquells projectes que poden constituir-se en factors de reconstitució i de reivindicació estatal.

Després del senyor Rodés, i després del senyor Cambó, vé el senyor Macià, que amb autoritat que dóna la compatència tècnica i una molt pura i molt sincera actuació, enfonza fins al cor de la política centralista, causant de totes les tristeses i de totes les malures públiques, enfonza, fins al cor d'aquella política el punyal que'n temps del feudalisme, s'anomenava «misericòrdia», i amb un gest sensacional llença a la faç de l'Espanya polatiquera, la seva acta de diputat, com si sentís fàstic per aquella desastrosa governació, com si l'ambient corromput d'aquells llocs, ofegué la seva ànima o contaminés el seu nom immaculat.

Com el senyor Cambó, el senyor Macià, es anunciador de grans mals inevitables, es anunciador del desastre final, que de seguir aixís les coses, caurà sobre Espanya.

Catalunya ha donat ja el remei. A mà dels governants està la seva aplicació. Si no ho fan, la conducta del senyor Macià, haurà de tenir, tindrà sens dubte, seguidors. La burla ja no 's pot tolerar més i sabut es que Catalunya se recorda sempre a sí mateixa, i que 'ls catalans de cor, en el moment degut fan sempre honor al seu nom i a la seva història.

remei als mals del nostre poble que arrocega una vida miserosa i afeblida per fondes malures.

Ja es hora de que dignifiquem el nostre esperit amb una investidura de cultura i de moral, seguit d'una actuació intensa que 'ns porti a passos de gegant cap horitzons d'ambient més pur i de visions més lluminoses.

El nostre Ateneu sens reparar en sacrificis, va intensificant cada dia més la seva acció i amb el concurs entusiasta del nostre jovent, sabrà imposar una norma d'actuació i podrà obrir-se pas pel mig de les files incultes i rutinaries de la gent de casa, i sembrar la llevor sana i vivificadora que ha de portar la regeneració de la nostra Torro lla.

Paraules d'amor i sentiments de patria son l'essència del esperit de la nova vida i davant d'ell, quedarán esvaits com el fum i l'ombra, els antagonismes personals o polítics que hagi pogut reanimar la trista política de personalismes, que per espai de tants anys ha privat entre nosaltres, i que ha sigut causa principal del nostre retrassament en tots els ordres de la vida.

I ara molt aviat veurem onejar en l'hostatge del Ateneu la nostra bandera, emblema d'amor, sentirem nous encoratjaments per aplegar sota d'ella nous adeptes que veurán resumir-se en el seu simbolisme tota la ideologia de la gran família catalana.

El nostre optimisme es gran al veurer com creix entre nosaltres l'afany d'estudi i com les arts i les lletres, comencen ja a tenir un bon nucli de fervents enamorats.

A tots pertoca el portar-hi el concurs del nostre esforç, a fi de que l'Ateneu, lluny de desmaiar vegi triomfar gloriosament els seus projectes de millora i les seves iniciatives culturals.

Optimisme sentim al veurer com ell va creixent cada dia més; com esdevé ja la societat més poderosa de Torroella; com les seves vetllades, esculhides, se veuen afavorides per una gran gentada que ja comença a interessar-se pel bon gust, i que ja va comprenent l'eficàcia d'una ben orientada acció de cultura.

Es indubtable que uns sentiments tant nobles, que un treball tan hermós, han de florir dins tots els cors i dins tots els esperits; es impossible que una planta que aixís floreix, no dongui el seu fruit, fruit que ja anem percibint, com el vé donant el seny, l'entusiasme i l'activitat del nostre jovent.

FRANCESC PAGES.

CARNET D'OPTIMISME

Sentim una alegria íntima, un optimisme intens, al contemplar el desenrotllament intel·lectual que creix i se manifesta esplendorosament dintre la vida de la nostra joventut torroellenca, preludi a' un jorn de grandesa i emancipació esperitual, miraculós i únic

VARIA

L'APLEC DE SANTA CATERINA

En aquesta diada, el sol acostuma a mostrar-se galant amb la Santa, beneint la festa amb els seus esplendors, prodigant-nos generosament aquella escalforeta tant plaent en aquesta època fredoral.

Si heu anat al Aplec i al ésser a dalt del Coll no heu girat la vista enrera, us heu perdut un bell espectacle. El corriol es serp gegant que lentament puja, puja, escalant atrevida el cim. Es una processó interminable, ordenada i ferventa, d'una foscor seriosa, de la que sobressurten d'en tant en tant, petites taques rialleres: les bruses de color de les noies, les roges barretines dels jaios, els uniformes dels civils. Mireu la gent que puja; famílies senceres, la mainada al davant saltironant de alegria, i els grans darrera amb l'avia que tot i tant vella com es, no li manca encara el dalit per enfilarse muntanya amunt. Ella n'és portadora del ciri, en compliment de la prometença feta en hores d'angunia i de sofriment.... Mireu les noies amb el pit pantejant, vermelles de cara, curulles de salut, mes boniques que mai i amb un perfum de muntanya que enamora. Mireu allí, al fons, com a últim terme de aquest bell quadro, la munió gris de teulades de la vila que resta serenament quieta, i el riu i la plana que resplandeixen hermosament als raigs d'aquest sol tebi de Novembre.

Gireu després la vista cap a l'altra banda. La visió canvia d'aspecte, encara que no d'atractiu i bellesa. La blanca hermita, que per l'obra d'una enamorada, ha devingut immortal, s'aixeca riallera en la tristor de la fondalada. La campana repica esbojerrada donant el Deu vos guard a les colles que arriben. El remoreig de la multitud es confon amb els compasos de les sardanes que acaba l'ofici toca la cobla. I la nostra dansa entre-mig d'aquelles muntanyes, sembla mes nostra, té regust de la més alta catalitat i ressona en cada cor, mes pura i triomfanta.

L'aplec de Santa Caterina, sota la lluminositat serena del cel, es la festa més típica de tots aquets encontorns. Es festa de joia, reposada i fervent, que ajermana l'alegria i la devoció, la sanitat i la bellesa. Veieu, sinó, les noies quan devallen, amaraes de sol, despentinades graciosament i amb aquell perfum de romaní i farigola que té olor de santetat....

JUNY.

LA VETLLADA DE L' ATENEU

El diumenge dia 21 la Secció Dramàtica del nostre Ateneu va celebrar la XVII vetllada íntima amb la cooperació de les notables actrius gironines germanes Boix, baix el següent programa:

1.er Interpretà l'orquestra Montgrins la simfonia de l'òpera «La Tosca».

2.^{on} La senyoreta Rosa Boix representà el monòleg «Lo que es la vocació» que es guanyà al final molts aplaudiments.

3.er Es posà en escena la bonica comedia d'en Pompeu Creuhet «Flors i Violes».

La representació d'aquesta obra obtingué un èxit tan gran, que no's recorda èxit semblant en cap de les vetllades celebrades.

Es una comedia senzilla però elegant, agradable i distreta en totes les escenes. Hi abunda arreu la nota còmica que's el gènere que més agrada al nostre públic tant esquerp de lo sentimental. Es per això potser que assolí un èxit tant falaguer; no obstant cal fer constar que's de bon gust saber apreciar el valor literari i teatral d'aquesta obra.

L'interpretació fou la més justa i cuidada. Les senyoretas Boix donaren a llurs papers un caracter tan propi, que'ls feian viurer en el més pur realisme. Especialment la senyoreta Rosa que feu una «Teresa» tant simpática i tant ingenua, amb gran seguretat talment com l'autor l'havia imaginada. Ratllà a moments a l'altura de les millors actrius, i si no fos per la por de que'ns tractessin d'ilusos, fins diríem que va estar inimitable.

En Lloret, en Vert i en Castells sortiren molt aïrosos de son treball, tant que no desdigueren del bon nom que disfruten de aficionats notables. En Plaja feu tant bé el «Rafel», xicot encongit i silenciós, no menys temerós que'l romàntic d'en «Ramón» (Castells) que's sens dubte el que ha representat millor.

I per últim en Capellà amb el «D. Juan» potser perquè es el tipo que's destaca més de l'obra pels seus xistos i pel seu geni rundinaire i cridaner estigué felissíssim celebrant el públic les seves sortides amb esclat unànim de rialles.

El treball de tan bons intérprets obligà a aixecar la cortina més d'una volta per a acallar els aplaudiments inacabables.

Per fi de festa ens donàren el sàinet de don Santiago Rusiñol «La Lepre». La senyoreta Boix (C.) estigué més bé que en la comedia o al menys va agradar-nos més, puig varem notar que'ls papers de característica li queian molt millor. La senyoreta Boix (R.) refermà l'èxit obtingut abans. Dels aficionats s'hi distingiren en Rubau, Castells, Vert, Capellà, Matas i Plaja. I molt bé en Rossell, Ferrer, Casellas, Bou, Vert (P) i Solés. Dos d'aquests van debutar. Ells i sos companys tots xicots de pervindre s'en pot esperar quelcom de profit puig son entusiastes i segueixen pás per pás l'obra de cultura que l'Ateneu vé desenvolupant.

Felicitem coralment a tots els aficionats, al perrruquer senyor Sèculi, a n' en Viñas pel bon gust en arreglar l'escena, al apuntador Geli i al actiu traspunt Fonquerna i s'ho mereixen en especial el President i Secretari de la Secció Dramàtica en Joaquim Vallespi i en Josep Castells pel gran acert en escullir les obres i repartir els papers, tasca delicadíssima i exposada a series equivocacions.

Acabada la vetllada amb el més gran entusiasme es comentà l'èxit obtingut expressant cada hù els desitjos de prosseguir javant, sempre avant! procurant que cada día siguin mes interessants i més agradoses les funcions a celebrar. Es parlà d'empendre obres de més transcendencia, com «Terra Baixa», «La Mare» i d'altres, però un company molt a temps insinuà que no era segur l'èxit d'aquestes obres per ben representades que fossen fins que 'l públic, públic selecte que acudeix a nostres vetllades mostri un marcat interés en les obres dramàtiques i accepti el treball de nostres aficionats nó com a joves coneguts que saben fer comedia si nó com a fidels interprets que s'esforçan en fer sentir la força dramàtica o tràgica d'aquestes grans obres que tant han enlairat la dramaturgia catalana.

Al despedir-nos de les simpàtiques i notables actrius gironines no mancaren pas les mostres de agraiment i el desig de poguer comptar amb elles en les vetllades futures.

PALET.

LA FIRA
DE SANT ANDREU

Alguns dies abans de la fira, se notava a Torroella l'animació que sol ser preludi d'aquets aplecs.

Per altra part el temps prometia ser inmillorable; els establiments feren els preparatius necessaris i gran número de parades aixecaren ses veles a Plaça i a fora Portal.

Per malaventura el temps presentà un cambi sotat, el garbí comensà a bufar i la pluja vingué a visitar-nes burlant-se de nostres ilusions.

Plugué el diumenge i aixís continuà el dilluns vigília de fira. Inevitablement aquesta semblava condemnada a morir de mollenca.

No obstant com la pluja parà el dimarts al matí i Torroella recobrá un xic de esperança que no resultà infundada.

Comensaren a arribar pagesos acompanyant bestiar. Aquest omplenà ràpidament el lloc destinat a fira de bestiar.

Poc a poc anà augmentant l'animació, demostrant de una vegada més el renom i el crèdit assolit per nostra tradicional fira de Sant Andreu.

Els establiments se vegeren visitadíssims, especialment les fondes, restaurants i hostals.

Al saló Jou on l'orquestra «Nova Armonia» de La Bisbal era encarregada d'interpretar el programa de ball, i al Menestral, la joventut de la vila i de la encontrada buscava esplai a sa afició predilecta.

Els cafés de la Lliga Republicana, Coll i Comerç, tingueren contractades algunes atraccions seguint

també nombrosa la gentada que acudí a satisfer aquesta *novíssima necessitat* ciutadana.

En resum, donat el mal aspecte que presentava la vigília, podem donar-nos per satisfets de la fira que resultà molt més que regular.

SECCIÓ GRÈCOLES

LLEGUMS DE SECA

En el nostre país, els agricultors se preocupen molt poc, l'inmensa majoria d'ells, d'adobar les llegums de secà, com son les besses, l'herp i les guixes. Així ens trobem amb les migrades cullites que generalment obtenen aquets cultius, cullites que podien donar gran rendiment, augmentant-se considerablement, si's recorria als adobs minerals fosfopotàsics; com ho demostra la pràctica i per a demostrar-ho aném a exposar un curiós experiment que es un argument dels mes convincents per a probar lo que diem:

Un agricultor del poble de Morales de Toro (Zamora) D. Celestí González Perez, va dividir en dos troços exactament iguals un terreny de secà siliciargilòs molt sec, deixant una parcela sens adobar i fertilitzant l'altre amb escories de defosforisació i sulfat de potassa. Després de passats alguns dies d'aplicats els adobs se varen sembrar de besses abdues parcel·les i durant tota la primavera no va plourer ni un sol día, lo que, com es natural i fàcil de compendre, va perjudicar molt les plantes, que no varen poguer desenrotllar-se en llurs condicions normals.

Malgrat aquest contratemps, que tant va perjudicar son creixement, els adobs varen mostrar d'una manera eficacia indiscutible, com veurem per els datos que a continuació doném:

De les dites parcel·les la una no rebé cap classe d'adob i s'obtingué per hectàrea un rendiment de 900 kilograms de grà i 600 kilograms de palla.

L'altre adobada amb escories de defosforisació i sulfat de potassa proporciona en la mateixa extensió de terreny 1.167 kilograms de grà i 900 kilograms de palla.

Creiem que aquests datos son d'una evidencia tan clara que treuen tota mena de dptes al agricultor mes pessimista que per un moment puga dptar de l'eficacia de dits adobs.

Aném a donar les fórmules generals que renden millors resultats en el cultiu de les esmentades lleguminoses, besses, guixes i herp que son per hectàrea: Per a terres arenoses: 200 a 250 kilograms d'escories Thomas i 400 a 600 kilograms de kainita.

La fórmula per a terrenys calços es 200 a 250 kilograms de superfosfat 18/20 i 100 a 150 de cloruro potàssic.

I per a terres argiloses, pobres de cal: 200 a 300 d'escories Thomas i 80 a 100 de sulfat de potassa.

Abdues materies de cada fórmula se barrejarán intimament i la preparació obtinguda d'aquesta manera se distribuirá a aixam i s'enterra per medi de un treball superficial alguns dies abans de la sembra.

R. DE MAS SOLANES.

■ ■ ■ ■ ■

NOTICIES

Ajuntament. — *Sessió del 18 Novembre.* — Presideix l'Alcalde Sr. Simón i assisteixen els Regidors Srs. Sala, Elías, García, Roense i Galí.

S'aproba l'acta de la sessió anterior.

S'acorda quedar enterat de la carta del Diputat a Corts per el Districte, Sr. Peyra en la que diu que ha escrit al Ministre de la Governació recomenat-li amb interés no aprobi la supressió del punt de la Guarda Civil d'aquesta vila proposta per el Tinent Coronell Jefe de la provincia.

Se presenta la memoria de les obres aplanades del plánel de les Escoles i Quartel de la Guardia Civil la que trovada conforme s'aproba, acordant-se exposá al públic per 15 dies el plánel memoria, pressupost de les obres i l'expedient de venda de lámines.

S'acorda passi a la Comissió d'Hisenda el compte de l'arquitecte de Girona Sr. Roca, d'import 200 pessetes per la redacció de la memoria anterior.

S'aproba el compte dels suministres dels caballs de la remonta dels mesos de Febrer al Juny de aquest any.

Se concedeix permís a D. Genís Corretjer per fer obres de reforma de fatxada en la seva casa del carrer de l'Unió, número 30.

S'aproba el projecte de pressupost ordinari per a l'any 1916 i s'acorda exposar-lo al públic per 15 dies.

Se procedeix al sorteig dels dos Concejals presumpes per el primer districte senyors Hereu i Masó havent sortit el senyor Hereu el qual ha sigut proclamat Concejal electe.

* * *

23 de Novembre. — Presideix el primer tinent de Alcalde Sr. Sala i assisteixen els Concejals senyors Elías, García, Mundet, Clotas, Bofill i Galí.

S'aproba l'acta de la sessió anterior.

S'acorda passi a la Comissió d'Hisenda l'instancia presentada per D. Joan Gispert com encarregat

de la Companyia d'electricitat demanant se consigní en el pròxim i successius pressupostos una quantitat per a pagar-li el deute que li té el Municipi.

Se nombra al Sr. Alcalde i al Regidor Sr. Sala encarregats de la distribució dels puestos públics i cobro dels arbitres els dies de la fira de Sant Andreu.

S'aproba l'extracte dels acords de l'Ajuntament i Junta Municipal del mes d'Octubre.

S'acorda passi a la Comissió d'Hisenda un compte de D. Joan Solés.

Obituari. — El passat dilluns vá morir a Girona donya Adelaida de Pastors viuda de Llobet, mare de nostre distingit i entranyable amic D. Lluís.

Una mort edificant, resultat d'una vida exemplar, va ser el coronament d'una existència que havia passat pel mon per prodigar la generositat d'un cor afable; per a consolar al desvalgut en sa aflicció; per a escampar a son entorn una flaire de virtut,

Com esposa i com a mare, evocava la finada, el record d'aquelles figures de dona que posa en tot l'amor de la seva ànima, en el compliment de la seva sagrada missió.

Nosaltres en un darrer tribut d'homenatge, enviem a tota la familia de Llobet i en especial a nostres amics D. Lluís i D.ª Pilar l'expressió del nostre condol més sincer.

La festa de Santa Caterina. — El dia 25 del prop-passat, festivitat de la Santa, tingué lloc la celebració del típic aplec en la hermita, cantant-se un solemne ofici en el que hi prengueren part «Els Montgrins», tocant-se després sardanes. El dia veritablement magnífic, va fer que la concurrencia que hi assistí fos nombrosíssima, veient-se apar de Torroella, colles de La Escala, Estarlit, Ullá, Bellcaire, etc.

A la nit se celebrá al Teatre Coll, l'acostumat ball que resultá molt lluit. El ram fou regalat a la senyoreta Lloveras de Palafrugell pel nostre consoci Benvingut Solés.

Rebuts. — Hem rebut del consell d'Investigació Pedagógica, un follet explicatiu dels «Cursos de Vespre» per a mestres, mestresses, professors especials, institucions i estudiants, que tindrán lloc en el recinte de l'Escola Industrial de Barcelona.

El temps. — Després d'haver-se modificat el temps en sentit favorable, el vent de garbí fou causa de una pluja inoportuna que perjudicá netalement la fira de Sant Andreu.

Incendi d'uns pallers.—Quan estava en premsa el número anterior se declarà un incendi en uns pallers de l'era de D. M. Murtra: Acudiren a sofocar-lo gran nombre de vehins que lograren aïllar l'incendi. Se'ns diu que foren uns parvulets de tres a quatre anys els que innocentment calaren foc als pallers.

Religioses.—Ha comensat en nostra Iglesia parroquial, el novenari de la Puríssima.

Nomenaments.—Han sigut nomenats D. Pere Morqués i D. Ramón Galibern dipositari dels fondos, de l'Hospital i vocal de la Junta respectivament. L'elecció ben incertada mereix nostre aplaudiment.

Secció de foot-ball.—Per a organitzar el camp de sport s'arrendarà un camp de tres vessanes que reuneixi condicions.

S'agrairà als propietaris que 's trobin en possessió d'un troç de terra aprofitable per a dit objecte que presentin proposició d'arrendament.

Trànsit renuat.—Després de les reparacions fetes en el pont sobre el Ter, en la carretera de Corsà a Verges, s'ha obert novament al trànsit públic de carruatges i peons.

Ascens.—Nostre bon company l' intel·ligent mestre de l'Estartit, D. Francisco Font, a conseqüència de la correguda d'escales en l'escalafó del Magisteri, ha sigut ascendit a la categoria de 1000 ptes.

Nostra felicitació.

Nou dentista.—Cada dilluns visitarà a Torroella D. Enric Monells, dentista que segons anuncia el prospecte repartit per la vila, fou director del laboratori de Pròtesis dental del Dr. Carullo de Buenos Aires.

Encar de la fira.—Havent-se anunciat la fira per a el diumenge de la fetxa, han permanescut a Torroella gran numero de carrets i els tradicionals *caballitos* amb gran contentament de la gent menuda.

Nomenament.—Ha sigut nomenat secretari en propietat del poble de Serra nostre bon amic Josep Sabrià.

Nostra felicitació.

Nou restaurant.—Definitivament el restaurant Espanya que ha establert a Torroella D. Josep Hospital s'inaugurà el dia 30, primer de la fira de St. Andreu.

El nou local edificat sobre el cafè, reuneix inmillorables condicions, de confort i d'higiene.

La decoració respònd a les exigències del bon gust. El públic correspongué als sacrificis del Sr. Hospital omplenant l'establiment.

Felicitem coralment al propietari del nou restaurant i desitjem que trobi recompensa el seu esprít d'empresa.

Després de les eleccions.—En el sorteig per a resoldre l'empat entre els candidats Srs. Massó i Hereu resultà favoregut el darrer. En conseqüència quedarà elegit regidor D. Genis Hereu, al qui felicitem.

Nomenaments.—El nostre bon amic n'Esteve Trull, ha sigut designat per a ocupar l'important càrrec de Sub-delegat de Veterinaria a Barcelona.

Així mateix nostre estimat col·laborador en Jaume Bósacoma, ha sigut destinat a S. Sebastián com a Registrador interi.

A tots ells els hi fem present la nostra felicitació mes cordial.

Pertenències de mines.—A nom de la societat comercial «Comptoir General des Mines» de París, s'ha sol·licitat la propietat de 280 pertenenències de una mina de ferro, nomenada «Don Luis» sita en terme de Pals, en els paratges coneguts per Masos de Pals, Puig de can Pou, Puig Parat i Puig Roig.

Per la llengua Catalana.—L'«Ateneu Montgrí» i **Emporion** han enviat la seva adhesió a la anunciada assemblea celebrada dissapte passat en el Centre A. de D. del C. i de la I. de Barcelona, per a tractar de fer un acte d'homenatge a la llengua catalana.

S'acordà celebrar el dia primer de l'any una gran Diada patriòtica quins detalls s'anunciarán oportunament.

Foren aprovades les següents conclusions:

Primera. Creació d'una comissió encarregada de la defensa i nacionalització de la llengua catalana.

Segona. Interessar dels parlamentaris catalans

que pels mitjans que el seu patriotisme els aconselli, procurin conseguir a la major brevetat possible:

1.er Que en les escoles públiques de Catalunya sigui obligatori ensenyar als deixebles en l'idioma català.

2.on Que en les Universitats, Instituts i Escoles Normals de terra catalana s'estableixin càtedres, també obligatòries, de Llengua i Literatura catalanes.

3.er. Que per a exercir qualsevol càrrec públic a Catalunya, sigui també obligat conèixer perfectament la llengua catalana parlada i escrita; i

4.art. Que sigui respectat i reconegut oficialment el dret dels catalans a usar son idioma propi en tots els actes de llur vida pública i privada.

TERCERA. L'Assamblea te d'acordar la seva adhesió a l'obra de la Diputació d'usar el nostre idioma, solidaritzant-se amb la seva conducta i expressar el seu desig de que totes les corporacions públiques catalanes i especialment l'Ajuntament de Barcelona secundin i segueixin l'exemple.

Reformes.—S'ens diu que hi ha projectada una notable reforma del local que ocupa el «Círculo de Católicos» en forma de que aquest, quedarà altament millorat.

Les obres, cas d'aprovar-se dit projecte, començarán aviat.

Caça major.—En la cova de la Fonollera el caçador en Narcís Pascual matà dies passats una hermosa guilla.

Estació pluviomètrica de l'Ateneu establert per la S. A. B.

— NOVEMBRE —

DIES	VENTS	ALTURA EN mm.
7 t.	N. NW.	
7		0'2
13 t.	N. NW.	
14		3'9
19 n.	N.	
20 m.	N.	13'8
28 t. n.	S.	
29 m. t. n.	S.	15'2
30		8'7

TOTAL.. 41'8

REGISTRE CIVIL

Moviment de població durant el mes de Novembre

NAIXEMENTS

Dia 12. Cayetano Angosto Jiménez.

DEFUNCIONS

Dia 15. Rafel Viladevall Badruna, de 77 anys

» 15. Angela Salis Coll de 17 »

» 30. Martí Borrat Agustí de 66 »

MATRIMONIS

Dia 27. Francisco Maruenda Busquets amb Lluïsa Caritg Puig.

■ ■ ■ ■ ■

MERCAT DE TORROELLA

CELEBRAT EL DIA 29 NOVEMBRE 1915

Blat	de 20 a 22 ptes. quartera
Civada.	de 9 a 9'50 « «
Ordi	de 9 a 10'00 « «
Faves	de 14'50 a 15'00 « «
Esparcet	de 14'00 a 15'00 « «
Favó	de 15 a 16'00 « «
Besses.	de 14'00 a 15 « «
Mongetes	de 35 a 36 « «
Mill	de 15'00 a 16 « «
Bestiar porquí	de 18'00 a 22'00 « un
Oli	de 16'00 a 16'50 « el mallal
Ous	de 1'80 a 1'90 « dotzena
Gallines	de 8'00 a 10'00 « parell
Pollastres	de 3'50 a 4'50 « «
Anecs	de 5'00 a 7'00 « «
Cunills.	de 2'50 a 5'00 « «
Oques	de 6'00 a 8'00 « una
Patates.	de 4'50 a 5'00 « quintà
Aufals	de 4'00 a 5'00 « «
Tocinos grassus.	de 14'00 a 00'00 « arroba

EQUIVALENCIES: La quartera equival a 80 litres; la càrrega (pes) a 120 kilos; el quintà, a 40 kilos; l'arroba a 10-kilos; el mallal d'oli, a 11'200 kilos o 12'40 litres.

El mallal de ví, 15'48 litres.

Imp. de P. Ribas. — Palafrugell. — Teléfon 362

Representant a Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí 36